

[Undervisningsministeren.]

på centerets styrelse, dels på uddannelserne. Der er kun gået godt 4 måneder efter etableringen af dette rektorat, og det var forudsat, at det kunne få lov at virke indtil revisionen af decemberloven i folketingssamlingen 1978-79, altså i tre år.

Et flertal i folketingset vedtog for 4 måneder siden denne ordning og skal vel ikke nu lade sig kyse af 200 studerendes eksamenvægning. Også i denne sag, der har kaldt på så mange følelser, må det være rimeligt at opfordre til, at folketingset bevarer sansen for proportioner: man nedlægger ikke et helt universitet, fordi 200 studerende starter med at proklamere, at de ikke vil gå til eksamen; hvilke perspektiver ville det ikke have for konflikter på andre universiteter! Selvfølgelig må vi i folketingset forlange, at gældende regler følges, her, at de studerende melder sig til eksamen, men så må vi også udvise den fornødne besindighed og ikke straffe i flæng. Vi, statsmagten, har jo rent faktisk demonstreret, at vi kunne klare denne situation. Ligeegyldigt hvad de studerende siger og søger at undskylde sig med, er det korte af det lange jo dog, at de har måttet melde sig til eksamen, har måttet følge gældende regler.

Min konklusion bliver altså, at det konservative forslag igen må afvises, og at centeret, da konflikten er løst, må fortsætte.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.07.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Forhandlingen genoptages.

Gerda Møller (KF):

Det er åbenbart efterhånden blevet det normale, at folketingset hvert halve år skal bruge en hel dag til at debattere Roskilde universitetscenter, og at både undervisningsudvalg og ministeriets embedsmænd

skal belastes med en mængde arbejde, fordi de studerende ved centeret — eller i hvert fald den toneangivende del af dem — til stadighed overspiller deres rolle og slet ingen forståelse har haft eller har for det ansvar, der påhviler dem som følge af den store frihed, der er givet dem til at prøve noget nyt eller, som det hedder, til at eksperimentere.

Men det er en debat, der interesserer, det må man sige. Den foregår med en heftighed over hele landet. Desværre, mener jeg, med en tendens til — i hvert fald fra visse dele af pressen og fra sympatisørernes side — at vende tingene helt på hovedet, så de studerende, der nægtede at gå op til eksamen, er blevet til de rene forfulgte uskyldigheder.

Derfor synes jeg nok, det må være på sin plads ved denne lejlighed at gøre opmærksom på, at årsagen til hele miseren på RUC er, at flertallet i de styrende organer har interesseret sig mere for den fagligt politiske aktivitet end rimeligt er, hvorfor det er gået ud over det faglige niveau.

Allerede et halvt år før den første student satte sine ben på Roskilde universitetscenter i september 1972, var det klart, at noget var ved at gå skævt på centeret. Derfor ønskede vi gennem et spørgsmål til undervisningsministeren at få sikkerhed for, at de mange forsøg ved RUC ikke løb af sporet, men kunne udvikle sig til en undervisningsform, der giver studenterne anvendelige kundskaber, ligesom vi ville sikre os en fornuftig ansættelsesprocedure, fordi det allerede dengang af artikler i dagspressen fremgik, at man ansatte efter holdning og ikke efter kvalifikationer. Det var tydeligt, at Danske Studerendes Fællesråd havde fået en mægtig fod indenfor i centeret, hvor de besatte halvdelen af pladserne i studienævnene. Derved fik en socialistisk, marxistisk universitetsideologi stærkere vind i sejlene end rimeligt og forsvarligt er, og helt i uoverensstemmelse med det stærke krav til saglighed i forskning og undervisning, som næres af flertallet i den danske befolkning.

Ingen kan have noget at indvende imod, at de politiske ideologidannelser gøres til genstand for studium og undervisning på et universitet eller en anden uddannelsesinstitution, men de kan aldrig være forudsætninger for arbejdet dér. Akademisk forskning og undervisning må hvile på absolut frihed,